

מורשת ישראל: ב 1980 כשחוק יסודות המשפט חוקק לא הבינו מה הכוונה ההבנה הייתה שיש רצון להתנתק מהחוק האנגלי.

בפס"ד אנדלס נ' בנק קופת עם: בבנק זה היה חדר כספות, אדם שהייתה לו כספת, נכנס לחדר ומוצא על הרצפה אגרות למוכ"ז (מחזיק כתב זה). לפי חוק השבת אבדה (אם אתה מוצא חפץ מסויים יש להחזיר אותו לבעל המקום, אבל אם מוצאים חפץ ברשות הרבים, יש למסור אותו למשטרה ואם אחרי זמן מסויים לא מוצאים את הבעלים המוצא לוקח אותו). הבנק טוען שהוא רשות יחיד, והנדלס אומר שחדר כספות הוא רשות הרבים. בית המשפט העליון: שואלים מה המשמעות של חוק יסודות המשפט ביחס למשפט העברי ומורשת ישראל. חוק יסודות המשפט- בכל מקרה שיש צורך לתת פרשנות לחוק יש לפנות למשפט העברי (לפי השופט אלון). ברק אומר- המחוקק בחוק יסודות המשפט לא כתב משפט עברי, הוא כתב מורשת ישראל, עקרונות היושר מתוך המורשת. ברק הבין שבדרך שהוא הולך למעשה למורשת ישראל אין משמעות. אם הגיע לבית משפט שאלה שאין לה תשובה בחוק, בתקדים ובהיקש זהו הסדר שלילי. בכך הוא מבטל את הפניה למורשת ישראל.

בארה"ב 1882 ניתן פסק דין בבית המשפט העליון: ריגס נ' פלמר. פלמר היה אדם מבוגר ועשיר, הוא השאיר את הרכוש שלו לנכד שלו בצוואה. אותו פלמר הכיר בחורה והבטיח לה שהוא יתן לה את כל הרכוש. הנכד חשש שהסב יתן את הרכוש לאותה אישה אז הוא מרעיל את הסב. הנכד נכנס לכלא ובבד בבד פונה לבית המשפט לקיים את הצוואה. הערכה הראשונה קובעת שאין שום כלל בחוק שאומר שאי אפשר לתת לנכד את הרכוש וכן הסב לא העביר את הרכוש על שם האישה. פוזיטיביסיטי. לפי דעת המיעוט בארה"ב באותה תקופה בית המשפט צריך להצמד לחוק ולא לשקול שיקולים מוסריים שכן אלו בידיו של המחוקק. הרוב חשב שאין אפשרות שאדם עושה מעשה נפשע ובית המשפט יתן לו זכות שהוא זכה בה תוך ביצוע הפשע. בית המשפט לא יכול לתת יד להחלטה בלתי מוסרית רק מפני שהחוק לא מתייחס לכך. עולה שאלה מה היחס בין המשפט למוסר האם השופטים כבולים בתוך החוק היבש או המשפט נותן ביטוי למערכת של חוקים וזכויות ערכיות.